

været mit Indtryk, at hele Pressen har følt sig tilfredsstillet, og man har erkendt det berettigede i, at jeg ikke fremkom med yderligere Udtalelser, før det kunde ske overfor Rigsdagen. Jeg er derfor noget forundret over, at det ærede Medlem fra Storehedinge har fundet det nødvendigt at afæske mig Erklæring om, at jeg ikke har staaet bag ved noget Blads Artikler om denne Sag“. Ja, men alt dette har jeg ikke sagt et eneste Ord om. Efter at Sagen er blevet oplyst, som den foreligger her, er der ingen Artikler fremkommet, om hvilke jeg har bedt Ministeren oplyse, hvorvidt han stod bag ved dem. Nej, det er de Artikler, der stod i „Politiken“ umiddelbart efter, at Ulykken var sket, jeg har talt om, og jeg er ikke ene her i Tinget om at have hørt den ene efter den anden ude i Landet hævde den Opfattelse, at disse Artikler, som en Mængde Mennesker fandt landskadelige, maatte støtte sig til Oplysninger fra Ministeriet, thi som Bladets hele Stilling var overfor Regeringen, kunde det ikke arbejde saaledes, som det gjorde, medmindre det havde Ministeriet med sig. Det er dette Forhold, jeg har bedt Ministeren fralægge sig Ansvar for, og jeg har sagt, at jeg opfattede det som aldeles givet, at Ministeren ikke kunde staa bag ved disse Artikler. Det glæder mig at se, at den højtærede Minister har fralagt sig ethvert Medansvar for, hvad der stod i det nævnte Blad.

Jeg skal derefter sige nogle Ord om Telefonsagen. Ogsaa i Anledning af den ofrede Ministeren mig nogle venlige Bemærkninger. Jeg kunde have Lyst til at anvende noget længere Tid paa at udrede Sagen, end det vist egentlig er rigtigt at bruge dertil paa dette sene Tidspunkt; der er nemlig Stof i den Sag til en meget lang Udvikling. De Forhold er ikke saa lige til, som den højtærede Minister synes at tro. Ministeren gaar ud fra, at Udgifterne skal blive større pr. Abonnent, jo flere Abonnenter et Selskab har. Jeg skal ikke gaa Beregningen efter i Detailler, jeg ser, at den højtærede Minister har læst op en Forklaring, han har faaet af Telegrafdirektøren, en videnskabelig Udredning af, at der indenfor Telefondriften gør sig ganske andre Forhold gældende end i den almindelige Forretningsdrift. Jeg kunde bare ønske, at den kloge og dygtige Forretningsmand, som Trafikministeren utvivlsomt er, havde samlet sine Tanker, da han saa dette Værk fra Telegrafdirektøren, og saa havde spurgt ham: Ja, men kære

Telegrafdirektør! Hvordan hænger det dog sammen med de to Kendsgerninger, som ikke er til at komme udenom, at Selskabet er vokset Aar efter Aar i den Tid, det har haft Koncession, men at dets Overskud i de sidste Aar, hvor det er vokset stærkest, ogsaa er vokset stærkt? Selskabet har i de sidste Aar kunnet betale sine Aktionærer 6 pCt. i Udbytte, og de har endvidere kunnet henlægge et stedse større Beløb, et Aar 200,000 Kr., det næste noget over 400,000 Kr., saa 600,000, saa 800,000, 1,000,000, 1,200,000 Kr., og det sidste Aar endda 1¼ Mill. Kr. Og naar de Herrer Aktionærer staa indendørs, lyder Talen slet ikke saaledes, at Takstforhøjelsen er saa nødvendig. De er ganske paa det rene med, at hvis der er Mulighed for at faa nogle flere Penge af Abonnenterne, navnlig ude paa Landet, skal de have dem; men i det store og hele er Stillingen god; der hersker ingen Nødstilstand indenfor det Selskab. Telefonselskabets Redegørelse for sine Aktionærer for Aaret 1912, aflagt i Foraaret 1913, begynder saaledes: „Efter den vanskelige Periode med Ombygningen af Telefonnettet i København er Selskabet kommet ind i roligere Tider, Overskuddet stiger, og det bliver derved efterhaanden muligt at foretage de Afskrivninger, som man efter Forholdenes Natur ikke har kunnet præstere under og umiddelbart efter Anlæggenes Fuldførelse paa en Tid, hvor Forrentningen af Kapitalerne til de store Forskuds- eller Reserveanlæg tyngede paa Udgiftssiden, medens selve disse Anlæg endnu ikke var indtægtgivende“. Man er altsaa ganske paa det rene med, at der er Opgang i Indtægterne til Trods for, at Abonnenternes Antal stiger. Aar efter Aar er Overskuddet vokset saaledes, at Selskabet sidste Aar har kunnet lægge 1¼ Mill. Kr. hen. Under disse Forhold forekommer det mig, at der ikke er Gnist af Grund til at give det Lejlighed til at plukke Befolkningen for det Par Hundrede Tusind Kroner mere om Aaret.

Den højtærede Minister anfører, at der paa et Møde af Abonnenter i Roskilde den 4. September enstemmigt blev vedtaget følgende Resolution: „Mødet giver Udvalget den af dette ønskede Komptence samt delegerer efter Udvalgets Ønske 2—3 Medlemmer til at træde i Samarbejde med Udvalget“; og saa anfører den højtærede Minister endvidere, at Udvalget havde afgjort Tilslutning i Forsamlingen. Ja, det er rigtigt; men hvad den højtærede Minister glemmer, i hvert Fald glemte at anføre, det var, at den Hyldest, Udvalget